

Oluf Pedersen: Den højtærede Indenrigsminister kommer ikke udenom, at det Lovforslag, der her foreligger til Behandling, betyder en stor Nedsættelse af Ejendomsskatterne her i Landet, en Nedsættelse, som kommer Herremændene til gode i allerhøjeste Grad, At de Konservative er imod det, har sin ganske simple Forklaring i, at de Konservative nok vil have Ejendomsskatterne ned, men de vil have Told i Stedet for.

Korsgaard: Da jeg sidst havde Ordet, konstaterede jeg med Tilfredshed, at den højtærede Indenrigsminister tilsyneladende hørte efter, men jeg maa have taget fejl, eller ogsaa er det den højtærede Ministers Opfattelsesevne, der er endnu ringere, end den plejer at være, for jeg har intet sagt om, at hvis disse Love vedtoges, var dermed Landstingets hele Berettigelse faldet bort. (*Afbrydelse:* Jo). Nej. Jeg har sagt, at man ved fra Landstingets Side at udlevere Retten til til enhver Tid at kunne gribe ind i Lovgivningen paa den direkte Beskatnings Omraade har givet Tokammersystemet Gift. Det er muligt, man overlever den Gift, det er jo i og for sig ikke enhver Gift, der er dræbende, men det er fuldkommen givet, at man, hvis man vedtager det foreliggende Lovforslag i Landstinget, i allerhøjeste Grad svækker Landstingets Betydning.

Derfor har jeg saa alvorligt, som jeg har kunnet det, villet raabe et Vagt i Gevær overfor det, der her sker, for det er, at man udleverer Skatteudskrivningen til det ene Kammer, og jeg maa tilstaa, at jeg anser Skatteudskrivningen i det hele taget for en Hovedhjørnesten i Forfatningslivet.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Der kan ikke være en saglig Mening i det, det ærede Medlem Hr. Korsgaard nu sagde. Hvis der skulde være en saglig Mening i dette, saa maa man ogsaa sige, at naar en Lov som den nugældende Lov om Indkomstskat til Staten er vedtaget, saa er derigennem Skatteudskrivningsretten udleveret til Folketinget. Det foreliggende Lovforslag siger kun, at et vist Beløb, begrænset til en vis Størrelse som Maksimum, skal udskrives efter de samme Regler i den kommende Tid. Der ligger ikke nogen større Udlevering af Skatteudskrivningsretten fra Landstingets Side i Vedtagelsen af dette Lovforslag, end der ligger i Vedtagelsen af den Indkomstskattelov, som vi har i dette Øjeblik.

A. C. D. Petersen: Den højtærede Indenrigsminister anbefalede for et Øjeblik siden Lovforslaget ud fra den Betragtning, at det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen havde sagt, at man derved afskaffede Grundskylden, og at jeg havde sagt, at man indførte den eller forstærkede den. Nu har jeg ikke faaet den Opfattelse, at det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har sagt, at man afskaffede Grundskylden, og jeg appellerer til den højtærede Indenrigsministers Intelligens . . . (*Afbrydelse*). Ja, det er jo dog noget af den i alt Fald. Jeg vil da spørge: har den højtærede Minister det Indtryk af det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens Tale, at han sagde, at man afskaffede Grundskylden — det var Ministerens Ord. I saa Tilfælde appellerer jeg endnu en Gang til den højtærede Ministers Intelligens og beder den højtærede Minister komme herop og fastslaa, om det er mig, der har Ret i, at man gennem dette Lovforslag forstærker Grundskyldsprincippet i dette Land, eller om man, som det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen mener, svækker Grundskyldsprincippet herved.

Korsgaard: Ja, jeg maa jo sige, at jeg forbavses mere og mere over den højtærede Indenrigsminister. Jeg har nu snart kendt ham længe, og paa visse Omraader troede jeg dog virkelig, han tænkte og forstod nogenlunde klart, men jeg er bange for, at jeg i hvert Tilfælde for i Aften maa reviere denne Anskuelse. Det kan jo være en aandelig Svaghedstilstand, den højtærede Minister befinder sig i. Han vil altsaa sige, at det, der er sket ved det, man har vedtaget med Hensyn til de, var det ikke 25 Mill. Kr., som Indkomstskatten er forhøjet i Kraft af en Lov, der gælder 5 Fjerdingaar eller hvor meget det nu er, skulde være noget lignende, som det, der her sker, i Relation til at Landstinget skulde kunne gøre det ene lige saa godt som det andet.

Det er jo dog fuldkommen ved Siden af, saa meget mere som jeg i et tidligere Indlæg i Aften udtalte, at jeg efter Omstændighederne kunde finde mig i, at Landstinget gik med til meget store Udskrivninger, ogsaa paa dette Omraade, men vel at mærke for et begrænset Tidsomraade, og det er jo netop for den direkte Beskatnings Vedkommende et begrænset Tidsomraade, det drejer sig om, medens det for det foreliggende Lovforslag drejer sig om et fuldkommen ubegrænset Tidsomraade. Hvis denne Lov var en Lov, der kun skulde gælde et